

# Gerçek

Mayıs 2010 / Sayı: 8

Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin yayın organıdır.

Fiyatı: 1 TL

## Gün işçi sınıfının günüdür!

Türkiye ve dünyada son dönemdeki gelişmelere baktığımızda derhal çıkarabileceğimiz sonuç şudur: Türkiye işçi sınıfının önü açıktır. Sınıf mücadelesini işçiler cephesinden yükseltmek, hükümetin hiçbir hakkımızı elimizden almasına izin vermemek, 4-C gibi kölelik yasalarının ortadan kalkmasını sağlamak için oldukça elverişli koşullar içinde bulunmaktayız.

Çünkü, birincisi dünya ekonomik krizi işlerin kapitalistler açısından giderek daha fazla içinden çıkılmaz bir hal alması yönünde derinleşiyor. Buna bağlı olarak ekonomisi nispeten zayıf ülkelerden en gelişkinine hemen her yerde kapitalist hükümetler krizden kurtulmak için işçi sınıfına çok daha sert yöntemlerle saldırmak zorunda kalıyor. Bu da dünya çapında işçi sınıfının giderek daha yoğun bir biçimde mücadeleye atılmasına, aynı zamanda da özgüveninin artmasına yol açıyor.

Bunun bire bir yansımaları Türkiye'de de yaşadık. Önce kamu emekçilerinin 25 Kasım grevi geldi. Hemen ardından demiryolu işçileri bayrağı devralarak sektör çapında grev yapma gibi önemli bir başarıya imza attılar. Aynı sıralarda Tekel işçilerinin hepimizin bildiği, adeta Türkiye'nin havasını değiştiren uzun soluklu eylemi geldi. Tekel'in ardından yaşanan durgunluktan ve tereddütten sonra hemen her yerde büyük bir kitlelilikle kutlanan 1 Mayıs, işçi sınıfına yeni bir soluk ve moral taşıdı.

Türkiye işçi sınıfı açısından genel olarak bir hareketlenme anlamına gelen bu olumlu tablonun oluşmasında, Türkiye burjuvazisinin kendi bağrında yaşadığı iç çatışmanın yarattığı olanaklar da rol oynadı. Danıştay'ın 4-C'ye geçiş süresini uzatması esas olarak Tekel işçilerinin mücadelesinin bir ürünüydü. Ancak Danıştay'ın AKP karşısında burjuvazinin Batıcı-laik kanadının bir organı olması da önemli bir katkı sağladı.

Benzer şekilde, hükümetin 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasına izin vermesi, işçi sınıfının ve sosyalistlerin yıllara yayılan mücadelesinin bir ürünüydü. Ancak AKP hükümetinin anayasa oyunu dolayısıyla emekçilere şirin görünme arzusu da bu kazanımın elde edilmesinde önemli bir rol oynadı.

Bir de son birkaç haftalık gelişmelere bakalım. Burnumuzun dibini Yunanistan'da işçi sınıfı ayağa kalkmış durumda ve bizim için hem büyük bir ilham kaynağı hem de onların deneyiminden öğrenebileceğimiz pek çok şey var.

Öte yandan Türkiye burjuvazisinin her iki kanadı da ciddi sıkıntılarla boğuşuyor. AKP, kendi konumunu sağlamlaştırma amacı doğrultusunda gündeme getirdiği Anayasa değişikliği paketinin parti kapatmalarla ilgili maddesinde fire vererek önemli bir yenilgi aldı. Patronların diğer kanadının ana partisi CHP'nin lideri Deniz Baykal'ın siyasi hayatı ise sefil bir biçimde sonlanmak üzere. Artık kalsa da, zaten zayıf olan itibarının yerlerde sürünmesini göze almak zorunda. Özetle Türkiye burjuvazisi zayıf bir anında. Şimdi, işçi sınıfı için harekete geçmenin tam sırası.

Bu aşamada tek esaslı sorunumuz, örgütlü gücümüzün, yani sendikalarımızın, adına bürokrat denilen asalaklar tarafından esir alınmış olması. Bürokratlar bir kaçış taktiği olarak gündeme getirdikleri 26 Mayıs genel grevi kapiya dayandığı halde, hiçbir şey yapmaya niyetli olmadıklarını göstermiş durumdadılar.

Peki, pek çok umutlu mücadeleye açılan bu kilitli küçük kapının anahtarını bürokratların elinden nasıl alacağız? Tabii ki sendikalarımıza sahip çıkarak. 26 Mayıs'ı gerçek bir grev gününe dönüştürerek, Tek-Gıda-İş yönetimi yan çizse de, daha önceden belirlenmiş 3 Haziran Ankara eylemini büyük bir kitlelilikle gerçekleştirecek.

**Gerçek**

## SÖZ VERDİNİZ TUTUN: 26 MAYIS'TA GENEL GREVE!



Şubat ayında Tekel direnişi sürerken konfederasyon başkanları, 26 Mayıs gibi uzak bir tarihi genel grev günü olarak işaret ederek işçi sınıfını hayal kırıklığına uğratmışlardı. Ama daha kötüsü şimdi, bu tarihe sayılı günler kalmışken, başkanların grevi örgütlemek için kollarını kıpırdatmadıkları ortaya çıktı. Üstelik hükümete sıraladıkları taleplerin tek birisi dahi kabul edilmediği, gündeme bile alınmadığı halde. İşçi sınıfı sözünden döneni affetmemelidir. 26 Mayıs'sa, işte 26 Mayıs! Bu 1 Mayıs gösterdi ki işçi sınıfı greve de, mücadeleye de hazır. Öyleyse, başkanlar inisiyatif alsın almasın, 26 Mayıs'ta genel greve! Mücadeleyi büyütmeye!



# Kızıl İğne

## Barack, Angela, Tayyip vb.



Kimileri “küreselleşme” ile birlikte bütün dünya kültürlerinin kardeşleştiğini düşünsün, aslında o kadar her şeyi tornadan çıkmış gibi bir düzen kuruluyor ki, başka kültürlerle eskiden gösterilen saygı bile şimdilerde yok. Son dönemde gazetelerde Çinli liderlere soyadlarıyla değil adlarıyla hitap adet oldu! Çin’in bir numaralı lideri için Türkiye basınında “Jintao aşağı, Jintao yukarı”dan geçilmiyor. Kankan falan mı, böyle hitap ediyorsun? Jintao adamın adı. Soyadı Hu. Adı Hu Jintao yazılıyor diye adamı soyadı yerine adıyla anmanın alemi var mı? Yabancı basında “Tayyip Washington’da” yahut “Abdullah Çin’e eşini de getirdi” gibi haberler çıksa yadırgamaz mısınız?

Diyeceksiniz ki, ne önemi var? Var çünkü bütün dünya Batı’nın kurallarıyla yaşasın diyen, emperyalizmin üstünlüğünü teslim etmiş olur. Var çünkü başka kültürlerle saygı, enternasyonalizmin koşulu. Saygı göstermediğiniz insan sizinle kardeş olur mu, kaynaşır mı? Diyeceksiniz ki, nereden bilsinler? Peki siz Mao’yu sadece adıyla, yani Zedung diye anan birini duydunuz mu? Deng Şiao Ping’e, Deng demek yerine Şiao Ping diyene rastladınız mı? Demek ki, biraz gözünü açan öğrenebilir. Neden eskiden biliniyormuş da, şimdi “küreselleşme” çağında bilinmiyor? Çünkü “küreselleşme” kültürel zenginleşme değil yoksullaşma da onun için. Barack’ın orta adını bile bilirler, Çin liderini nasıl anacaklarını bilmezler!

## Ağır çekim iflas!

Hani bazı filmlerde bir kaza olur, yönetmen kazayı yavaşlatarak gösterir. Araba ağır ağır kaderine doğru hareket eder, bir yere çarpınca cam ve metal parçaları havada uzun uzun uçuşur. İşte Avrupa Birliği Yunanistan’ı böyle iflasa sürükledi. Herkes ağır çekim bir iflas seyretti.

Yunanistan’ın iflasın eşğine geldiği Şubat ayında belli olmuştu. Almanya yardıma önce “Nein!” dedi. Alman vergi mükellefi “hovarda Yunan”ı finanse etmek istemiyordu. Bir Alman dergisi, kapağına Afrodit’i koydu, Ne var diyeceksiniz? Afrodit parmak yapıyordu! Bir Yunan gazetesi buna parmak yapan bir Hitler resmiyle cevap verdi.

Sonra durum iyice ciddileşince, Almanya geri adım attı. Avroya bağlanmış öteki AB üyeleriyle birlikte “Yunanistan çökecek gibi olursa para verimiz” dedi. Ama Yunanistan çoktan “çökecek gibi” olmuştu. Piyasa, komşumuzu bir daha salladı: Borsa kurtları “parayı göster” diyordu. Bunun üzerine yaklaşık 50 milyar dolarlık bir paket açtı AB ve İMF. Borsa durulacak diye umuyorlardı ki, haydi Yunanistan yine tepe taklak! Merkel, Sarkozy ve diğerleri 2 Mayıs Pazar günü kiliseye gitmedi, paketi 110 milyar dolara çıkardı. Ertesi gün borsalar yine düştü! 9 Mayıs Pazar günü AB Maliye Bakanları yine toplandı. Bu sefer paket 1 trilyon dolardı. Yani ilk paketin 20 katı! Borsalar iki gün canlandı, bu satırlar yazılırken yine sendeliyor. Avrupa’nın, hatta bütün dünyanın finans sistemi uçurumun eşğinde.

Bütün bu olay, kapitalistlere ve emperyalistlere kadiri mutlak gibi bakan solculara ithaf edilir. Hayır, tersine kapitalistler sürekli hata yaparlar. İş bu hatalardan yararlanmayı bilmekte.

Şimdi dergi kapaklarında sıra Marx’ı parmak yaparken göstermeye geldi galiba!



## Anayasa paketi: Ne AKP ne CHP/MHP!

# İşçiler üçüncü cepheye!

Anayasa değişikliği paketi, AKP’nin parti kapatmalarla ilgili iki maddede fire vermesiyle meclisten geçti ve Cumhurbaşkanı Gül’e gönderildi. Anayasa değişikliğinin doğrudan kabul edilmesi için 367 milletvekilinin oyu gerekiyordu. 367’den az ama 330’dan fazla oy alan maddeler Cumhurbaşkanı tarafından referanduma götürülebilir. Gül’ün maddeleri referanduma (halkoyuna) götürme kararı almasıyla anayasa maddeleri üzerinden TBMM’de başlayan kavga halkın oyunu almak için seçim meydanlarında devam edecek.

Basında çıkan haberlere göre Başbakan Erdoğan milletvekillerine “Vatandaşlara özgürlük paketini anlatın” talimatı verdi. Rejim tehlikede, milli çıkarlara aykırı diyen CHP ve MHP “hayır” mitinglerini organize etmeye hazırlanıyor. Peki gerçek ne? Bu anayasa değişiklikleri

bir özgürlük paketi mi yoksa vatana ihanet mi?

Ortada ne bir özgürlük paketi vardır ne de vatana ihanet söz konusudur. Bunlar kendini haklı çıkartmak, halkı ikna etmek için atılan palavralardır. Hâkim güçler kendi aralarında bir iktidar kavgası vermektedir. Bu kavgayı kim kazanırsa kazansın elde ettiği güçle öncelikle işçi sınıfına saldıracaktır. Nereden mi biliyoruz? Çünkü AKP de CHP ve MHP de özelleştirmecidir. Programlarında özelleştirmeyi ve liberal piyasa ekonomisini (yani patronlara sömürü özgürlüğünü) savunur. Bu partilerin hepsi tarihleri boyu patronların partisi olmuş, işçi sınıfına saldırmıştır. MHP tarihi boyunca devrimci işçilere, grevlere kanlı saldırılarda bulunmuş, iktidar ortağı olduğu 1999’da Marmara depreminin acılarını fırsat bilip mezarda emeklilik yasasını geçirme alçaklığına imza atmıştır. 2001 krizinin işçi düşmanı kahramanı Kemal Derviş CHP’nin başının tacı ekonomi politikalarının mimarıdır. İşçi ve emekçilere sunulan acı reçetelerin altında mutlaka bir “sosyal demokrat”ın (SHP, CHP, DSP) imzası olmuştur. AKP’nin hükümet olduğu dönem boyunca yaptığı icraatlar ortada. İşçinin sırtından patronları zenginleştirdiler, emekçi insanları sadakaya mahkûm ettiler.

Burjuvazi kendi içinde iktidar kavgasına tutuşmuşken işçilerin her iki taraftan birini desteklemesi düşünülemez. DİP Girişimi’nin gösterdiği yol açıktır. İşçi ve emekçiler kendi çıkarlarını savunarak burjuvazinin iki kanadına karşı bir üçüncü cepheye buluşmalıdır.



## Milliyetçilik zehri şişede durduğu gibi durmaz

Düşman kardeş burjuva partileri AKP, CHP ve MHP’nin hepsi birden Kürt sorununda baskıcı politikaların, inkârcılığın ve savaşın sözcüleri, uygulayıcıları oldular. AKP açılım politikası dolayısıyla kendini farklı imiş gibi gösterdi. Oysa açılımın amacı da Kürt sorununu değil Kürtleri çözmektir. Şovenizm ve ırkçılık yılanını o kadar beslediler ki sonunda o yılan geldi AKP’nin kendisini soktu. Hakkında kapatma davaları açılmış AKP’lilerden bazıları sırf Kürtlerin partilerinin kapatılması zorlaşsın diye maddeye red oyu verdiler. BDP ise kendisini doğrudan ilgilendirdiği halde AKP’ye destek vermeyerek son derece önemli, ilkeli ve örnek bir tutum aldı.

## DİP Girişimi’nden açıklama:

Devrimci İşçi Partisi Girişimi daha sürecin başında 29 Mart’ta yayımladığı bildiri ile teşhisini koydu ve tavrını açıkladı. “DİP Girişimi, AKP’nin gündeme getirdiği anayasa paketinin bütünüyle burjuvazinin politik iç savaşının yeni bir muharebesi olduğu kanısındadır ve bu pakete bütünüyle karşıdır. Hâkim sınıfların bu iç çekişmesinden işçi sınıfına, emekçilere ve ezilenlere hiçbir fayda gelmeyeceğini yeniden ısrarla belirtir” denir açıklamada partinin Anayasa paketinin özünü oluşturan yargı konusundaki tavrı ise şöyle ifade edildi: “Yargı bağımsızlığı bir yalandır. Yargı ekonomik ve siyasal güce bağımlıdır. Yargının burjuvazinin çatışan kanatlarının hangisine hizmet edeceği bu gerçeği değiştirmez. Tüm kuvvetler işçi sınıfı ve emekçilere bağımlı olmadan adalet diye bir şey olamaz. Halk mahkemeleri! Yüksek mahkemelerde çoğunluk işçi temsilcilerine!”

# 26 Mayıs'ta ne vardı ya?

Tekel direnişinin görkemi ve ateşi içinde 23 Şubat Salı günü kameralar karşısına geçen Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Kamu-Sen Genel Başkanı Bircan Akyıldız ve KESK Genel Başkanı Sami Evren gayet iddialı açıklamalarda bulunmuştu. Yapılacak bir dizi basit eylem ve etkinliği duyurduktan sonra, 10 maddelik bir talepler dizisini kamuoyuna ilan edip hükümetten bunların karşılanmasını istemişlerdi. Aksi takdirde 26 Mayıs'ta genel greve gidilecekti.

Elbette başta Tekel işçileri olmak üzere, sınıf mücadelesine inanan pek çok emekçi bunun bir oyalama taktiği olduğunu düşündü. Ama bizim başkanlar iddialıydı. Mustafa Kumlu, Tekel eyleminin bu şekilde genişletileceğini, panel, sempozyum, basın açıklaması, miting ve benzeri yöntemlerle tüm işçilere yayılacağını dile getirdi. Süleyman Çelebi Tekel eylemini dondurmadıklarını, büyüttüklerini, 26 Mayıs'a kadar mücadeleye tüm işçileri, işsizleri ve emeklileri de dahil edeceklerini söyledi. Bircan Akyıldız Tekel işçilerine sahip çıktıklarını, 4C'ye karşı mücadeleyi büyüteceklerini ifade etti. Sami Evren bir haftalık bir eyleme sıkışmak yerine 4C uygulamasına son verecek 26 Mayıs programını açıkladıklarını vurguladı.

Şimdilik KESK'i ve genel başkanı Sami Evren'i bir tarafta tutalım, zira kendisi en azından 1 Mayıs'ta Taksim meydanında "26 Mayıs'ta grevdeyiz!" dedi ve KESK bir dizi ilde bu konuda işyeri gezileri ile basın açıklamalarına başladı; ama tabii mart ve nisan ayları bu konuda yatışla geçti o başka. Ayrıca diğer konfederasyonlar üzerinde bir basın uygulanmadığını da vurgulayalım.

Peki, diğer konfederasyonların genel başkanları ve yöneticilerine ne demeli? Hani mücadeleyi büyütüyordunuz? Hani mücadeleyi yaygınlaştırıyordunuz? Nerede panelleriniz, basın açıklamalarınız, mitingleriniz? Yaptınız da biz mi duymadık, biz mi görmedik? Emeklileri, işsizleri mücadeleye katacaktınız! İşsizlere işsiz ekleniyor her gün ne yapıyorsunuz? Bunları bırakalım, Tekel

işçilerinin 1 Nisan eylemine bile gitmediniz! Daha ne diyelim?

Yoksa, hükümet bu başkanların taleplerini kabul etti de bizim mi haberimiz yok? Malum biz zaten nifak tohumları ekeriz ya, o nedenle duymamışızdır böyle bir şeyi, bozgunculuk yapıyordunuz! Tabi ya, bunu neden düşünmedik? Kumlu'nun sevgili Başbakanı asgari ücreti bin beş yüz lira olan yoksulluk sınırına çıkardı galiba! 4C uygulamasını işçilere ayıp oluyor diye iptal etti herhâlde hükümet, ya da sağlıkta katkı paylarından vazgeçti! İşsizlik fonunu işçiler lehine mi kullanmaya başladı acaba? Eğer bunlar oldu da biz duymadıysak yazık bize, harbiden yazık!

Yazık bize değil, yazık size sayın Kumlu, Çelebi ve Akyıldız! Çünkü az önce sıralananlar sizin ifade ettiğiniz taleplerdi ve hükümet bunların hiçbirini karşılamadı. Siz karşılanmazsa 26 Mayıs'ta greve gideceğiz dediniz ama çit yok! Dut yemiş bülbül gibisiniz! Bu suskunluk, bu tepkisizlik nedendir? Niye 26 Mayıs'ın adını ağzınıza almıyorsunuz? Niye verdiğiniz sözleri unutuyorsunuz? Haydi, biz söylemeyelim, siz söyleyin: Bunun adı nedir?

Az kaldı, çok az kaldı! İşçiyi, emekçiyi oyalamaya, ona yalan söyleyip kendi işine bakmaya kimsenin hakkı yok! Hele onlar için kurulmuş sendikaları yönetenlerin hakkı hiç yok! Ya bugünden tezi yok dört elle işe sarılırsınız ve 26 Mayıs grevini örgütlersiniz ya da bırakır ve gidersiniz. Kimse sizi oraya kara kaşınız, kara gözünüz için getirmedi!

Bu durumu dikkatle izleyen bizler, bu konfederasyonların üyeleri, biz bu filmi görmemiş miydik? O zaman sonunu beklemeye gerek yok! Bu grevin örgütlenmesi için görev bize düşüyor; işyerlerini hazırlayalım, işçi kardeşlerimize 26 Mayıs grevini anlatalım, onları bu mücadeleye katalım, nihayet şubelerimize ve sendika genel merkezlerimize basınç uygulayalım! Her gün karşılarına dikilelim ve işlerini yapmalarını isteyelim. İşler gittikçe keskinleşiyor. Ya kazanacağız ya da kazanacağız!

## Kumlu, bırak mazereti!

Tümülkeningözlerinin çevrildiği ve yüzbinlerce işçi ve emekçinin doldurduğu Taksim meydanında kurulan kürsüde nasıl bir mesaj verileceği büyük önem taşıyordu. Taksim Meydanı'ndaki tarihi 1 Mayıs'a son yıllarda yaşanan Taksim savaşı, 2010 yılına damgasını vuran Tekel direnişinin ve sınıf mücadelesinde yaşanan ciddi bir kırıldanışın sonucunda gelmişti. Böyle olunca da sahnede Tekel direnişi haini Mustafa Kumlu (Türk-İş Başkanı) ve AKP'nin işçi bürosu başkanı Salim Uslu (Hak-İş Başkanı) görüldüğünde büyük protestolar olması kaçınılmazdı. Kumlu protesto ıslıklarından konuşmadı. Bir de utanmadan "o zaman buraya neden geldiniz?" diye sordu. Sanki işçi sınıfı 1 Mayıs'a onun o müthiş hitabet yeteneğini özlemiş de, onun için gelmişti! Bu tepki haklıydı.

Ama bunun ardından aralarında bazı işçilerin de bulunduğu bir grup sahneye çıkarak Kumlu'yu podyumdan uzaklaştırdı. Kumlu Atatürk Kültür Merkezi'ne kaçırıldıktan sonra, DİSK ve KESK dışındaki bütün konfederasyonların başkanları da alanı terk ettiler. Başka koşullar altında buraya kadar da bir sorun olmazdı. Eğer 26 Mayıs olmasaydı. Şimdi bu hain bürokratlar kürsü işgalini bahane ederek 26 Mayıs'ta konfederasyonların ortak düzenleyeceği "genel grev/genel eylem"den daha da fazla kaytaracaklar, çaymaya çalışacaklar. Şimdiden bunun çalışmalarını yapmaya başladılar. 1 Mayıs'tan sonra KESK'i yalıtıma çalıştılar, sonunda da Mustafa Kumlu'yu savunan bir bildiriye

imza atmaya zorladılar. İşçi sınıfının çıkarlarıyla uğraşp 26 Mayıs'ı örgütleyeceklerine Mustafa Kumlu'yla dayanışma örüyorlar!

Eylemin net sonucu, 26 Mayıs'ı torpillemek oldu. Eğer kürsü işgalini bir işçi topluluğu kendiliğinden bir hareket olarak yapmış olsaydı, buna farklı bakardık. Oysa bu, anlaşılıyor ki, içinde bazı işçilerin de bulunduğu örgütlü bir eylemdi. Örgütlü eylem yapan, politikaya satranç gibi yaklaşır. Yani bir sonraki hamleyi düşünmeden adım atılmaz. Burada gösteriş vardı, ama sonuç almak yoktu. Daha sonra işçiler adına yapılan konuşma da aynı mantığın damgasını taşıyordu: Genel bir sol ajitasyon yapıldı, ama 26 Mayıs grevine ve mücadeleye çok vurgu yapılmadı, sendikalar göreve çağırılmadı, ihanetler somut olarak sıralanmadı, "solcu" konfederasyonlar eleştirilmedi.

Bir de, Kumlu'ya haklı olarak tepki veren sol gruplarımız KESK ve DİSK başkanlarının solcu ajitasyonu karşısında içleri eriyip tezahürat yapacakları yerde onları da göreve ve greve çağırıldılar kendi görevlerini daha iyi yapmış olurlardı. Çünkü KESK ve DİSK bürokrasisi de görevini yapmıyor. Dostlar alışverişte görsün mantığıyla mücadeleden yan çiziyor.

Bürokrasi hiçbir eylemi mazeret yapıp 26 Mayıs'tan vazgeçmesin. Genel grevi göstermelik hale getirmek, içini boşaltmak, hele hele iptal etmek işçi ve emekçilerin hak alma mücadelesine ihanettir.

## Şiar Rişvanoğlu

### Güler Zere "ölme hakkı'nı kullandı! Sırada hangi tutsak var?"

"...Asla sorma 'çanlar kimin için çalıyor' diye. Çanlar senin için çalıyor!"

John Donne

6 Kasım 2009'da cumhurbaşkanı affi ile tahliye edilen kanser hastası siyasi (tutsak) hükümlü Güler Zere'yi tahliye edilmesinin yedinci ayında, 6 Mayıs'ta kaybettik. 20 yaşında cezaevine giren ve 34 yıl hapse mahkûm olan Zere henüz 35 yaşındaydı. Zere, şayet hastalığının ilk aşamalarında tahliye edilip dışarıda insani koşullarda tedavi görebilseydi muhtemelen bir süre daha yaşayacaktı. Ancak, infazı siyasi tutuklular için tek başına yeterli görmeyen burjuvazi F Tipi cezaevlerinde tecritten, cezaevi ya da hastane nakline kadar her aşamada uyguladığı cezalandırma yöntemini Zere'de de tekrarlamış ve yükseltile dayanışma eylemleriyle yoğunlaşan tepki üzerine hastalığı artık umutsuz bir aşamaya gelince onu bırakmıştı. Zere bu durumu son mektubunda: "Beni ölümün kıyasına getirip öyle bıraktılar. Yaşam hakkım gasp edildi. Dışarıda 'ölme hakkı' verildi. Bunu da unutmuyacağım. Henüz içeride hasta tutsaklar var. Hala tecrit var. Ki tecridin ta kendisidir ölüm" sözleriyle ironik bir biçimde ifade etmişti.

Bugün farklı cezaevlerinde benzer bir biçimde ölmeyi, "ölme hakkı'nı" dışarıda kullanmayı bekleyen, üstelik **hastalıklarının çoğu işkenceden, cezaevinin sağlıksız koşullarından, yetersiz beslenme ve bakımdan kaynaklanan** 41 siyasi tutsak var. G.Antep H Tipi Cezaevinde 12 yıldır tutuklu, müebbet hapis mahkûmu henüz 34 yaşındaki mesane kanseri Taylan Çintay, 18 yıldır cezaevinde ve son 10 yıldır da F Tipi'nde kalan ağır tüberküloz hastası Ümit İltar ve Diyarbakır D Tipi'nde müebbet mahkûmu 4 yıldır eklem romatizması ve 5 farklı hastalığın yanında ölümcül kas hastalığı SA ile boğuşan İzzettin Turan bunlardan sadece üçü. Bu sayı tecrit ve izolasyona dayalı, insani koşullarda beslenme-barınma ve düzenli tedaviyi reddeden cezaevi mantığı böyle sürerse çok daha fazla artacak. Bu mantık öylesine korkunç ki, daha ileri talepleri bırakın basit bir tedavi için üniversite hastanesine sevki bile siyasi tutsaklara çok görüyor. Örneğin Adana Karataş cezaevinde bir yıldır kalp hastası tutuklu Yazgül Yıldızhan'ı yatarak tedavi için Çukurova Üniversitesi hastanesine sevk ettiremiyoruz. Sadece taş attığı için "örgüt üyeliğinden" 5 yıllık, 7 yıllık cezalara mahkûm edilen 400'ü aşkın Kürt çocuğunu, benzer koşullarda cezaevlerinde yatan, sadece 2000'i bir yıldır tutuklu olan BDP'lilerden oluşan farklı sosyalist ve devrimci gruplardan 6.000'i aşkın siyasi mahkûmu aynı akıbet bekliyor. Kaldı ki bizim talep ettiğimiz koşullar siyasi-adli ayrımı yapmaksızın herkese uygulanmak zorunda. Evet, biz hangi siyasi gelenekten olursa olsun bu yoldaşlarımıza "tutsak" diyoruz. Zira bu onurlu insanları tamamı savaşı, sınıfsız, sömürsüz bir dünya için verebilecekleri en değerli şeyi; hayatlarını ortaya koymuş kardeşlerimiz. Yine tamamı siyasi ve/veya etnik kimliğinden dolayı en başından eşitsiz ve adalete aykırı yöntemlerle yargılanmış, sermaye yargısı tarafından korkunç cezalara çarptırılmış ya da çarptırılmayı bekleyen insanlar. Bu insanların önündeki birinci engel "bağımlı" yargı, ikincisi ise söz konusu devrimciler olunca gerçeğe uygun rapor vermeyi reddeden Adli Tıp Kurumu'dur. Bu iki kurum, tartışma konusu örneğin Ergenekon'un asker tutukluları olunca birdenbire sevgi ve şefkat müessesesi kesiliverip sevkleri, raporları ve tahliyeleri bol keseden dağıtabiliyor!

Türkiye sosyalist/devrimci hareketi ve işçi sınıfı hareketi daha fazla kayıp vermeden şu şiarları daha yüksek sesle haykırmalıdır:

*Ölümcül durumdaki mahkûmlar derhal serbest bırakılsın!*

*F, D, E Tiplerinde tecrite, izolasyona son verilsin!*

*İnsani koşullarda infaz ve tedavi sağlansın!*

*Ayrımsız bir siyasi genel af çıkarılsın!*

Deniz Gezmiş ve arkadaşlarını gerçekten anmak, sadece duygusal törenlerle değil, aynı zamanda onlarla aynı baskılara maruz kalanlar "ölüm hakkı'nı kullanmadan(!), yaşamlarını samimiyet ve cesaretle sahiplenmekle olur!

# 1 Mayıs mücadele günüdür



bu ülkede esnek ve güvencesiz çalıştırmanın en militan savunucuları kendileri değilmiş gibi.

İzmir 1 Mayıs'ında da aynı komedi sahnede. Alanın bir yanında CHP'li belediye başkanları, diğer yanda bu belediye başkanları tarafından işten atılan Kent AŞ işçileri ve son dönemde taşeronlaştırıldıkları için başkanları protesto eden park-bahçe işçileri. Diğer şehirlerdeki 1 Mayıs'larda da AKP, CHP, DSP, SP ve DP kol kola omuz omuza 1 Mayıs'ı kutluyor.

Bu tablo bize apaçık bir tehlikeyi işaret etmektedir: 1 Mayıs'ın evcilleştirilmesi. Nasıl kadın işçilerin mücadelesi sonucu ortaya çıkan 8 Mart, düzen tarafından pazarlama aracı olarak kullanılıyorsa, nasıl Newroz Nevruz haline getirilip generaller ateş üstünden atlatılıyorsa, 1 Mayıs da bütün halkın (zenginiyle, fakiriyle) birlik ve beraberlik içinde kutlayacağı bir bayrama dönüştürülmek istenmektedir. Türk-İş yöneticisi Faruk Büyükkucak'ın şu sözleri bu tehlikeyi açıkça göstermiyor mu: "Tüm siyasi partiler, odalarımız ve halkımız birlikte kutlayacağız. Burada taraf yok."

Hayır, 1 Mayıs bir bayram değil mücadele günüdür. Hayır, 1 Mayıs'ın tarafı vardır, o taraf işçiler tarafından illiğine dek sömürülen işçi sınıfının ve onun müttefikleri ezilenlerin tarafıdır. Bu taraf, işçileri yoksulluğa ve işsizliğe mahkum eden hükümetin, onları daha fazla sömürebilmenin yollarını arayan TÜSİAD'ın ve bütün emekçi halkı kandırarak bu sömürü düzeninin devamı için çabalayan burjuva partilerinin karşısında olan taraftır.

Bu 1 Mayıs'ta 1977 yılında yitirilen yoldaşların anılması teması etrafında yaratılan nostalji politikası bu evcilleştirme politikasına hizmet etmiştir. Ancak bundan sonraki 1 Mayıs'lar için buna izin verilmemelidir. 1 Mayıs'ın içeriğinin boşaltılmasına, basit bir dayanışma günü olarak kutlanmasına karşı mücadele etmek hepimizin görevidir.

2010 1 Mayıs'ı Taksim'de yüz binlerin coşkusunun yanı sıra devletin bu günün etrafında örmeye çalıştığı birlik, beraberlik ve kardeşlik halesiyle anılacak. Nasıl anılmasın? Memurların bile işçi olmadıklarının kafalarına kazıldığı bir ülkenin Cumhurbaşkanı çıkıp şunları söylüyor: "Herkes emekçi aslında, bizler de sizler de emekçi, herkes emekçi". Ya da ayakların baş olmasını en büyük tehlike gören Başbakan "Böyle güzel günleri hepimiz

birlik ve beraberlik içinde kutluyoruz" diyebiliyor. İstanbul Emniyet Müdürü de Cumhurbaşkanı'nı tekrarlıyor, emekçi olduğunu hatırlıyor. Senelerdir işçilere zulmeden kendisi değilmiş gibi mutluluk pozları dağıtan İstanbul Valisi 1 Mayıs'ı kutlaya kutlaya bitiremiyor. Ve en acıklısı patronların örgütü TÜSİAD işçilerin 1 Mayıs'ını kutlarken, "bütün işçilerin daha iyi çalışma standartlarında çalıştırılması sağlanmalıdır" açıklamasını yapıyor. Sanki

## DİP Girişimi 1 Mayıs'ta Alanlardaydı



Adana



Izmir



Mersin



Antalya



İstanbul

## Taksim'i emekçiler kazanmıştır!

2010 1 Mayıs'ı, öncesinde olduğu kadar sonrasında da tartışmalara vesile oldu. Öncesinde "provokasyon" sözcüğünü ağızlarından düşürmeyen AKP'liler ve liberal yazarlar, başarılı geçen eylemin sonrasında ise bu başarıyı AKP'nin hanesine yazmak için çabalamaya başladılar. Tayyip Erdoğan grup konuşmasında "Oradan bazıları şu anda nemalanmak için, 'Kopara kopara aldık, şöyle yaptık böyle yaptık' diyor. Kimsenin bu iktidardan kopara kopara aldığı bir şey yoktur. Kopara kopara almak isteyen varsa, bunlar 77'den iktidarımız dönemine kadar neredeydi, niye böyle bir şey almadılar?" cümlelerini sarf etti. Bunlar artık emekçilerin alıştıkları konuşmalar. Tekel işçileriyle pazarlık döneminde "bir şeyler veririz ama 'mücadele ettik kazandık' propagandası yapmayın" diyen, Bülent Arınç'ın ağzından "bizi CHP, MHP korkutmaz sokağa çıkan işçiler korkutur" itirafında bulunan hükümetin aksi bir açıklama yapması beklenemezdi zaten. Ancak işçi sınıfı bu laflara kanmaz. Taksim'in 1 Mayıs'a açılması AKP'nin bağışladığı bir hediye değildir.

1989'dan itibaren kesintili de olsa Taksim Meydanı 1 Mayıs için zorlanmıştır. 1989 yılında bir genç polis kurşunuyla öldürülmüş, 1990 senesinde ise bir kadın yine polis kurşunuyla felç bırakılmıştır. 2007'den başlayarak 3 sene boyunca DİSK ve KESK'in öncülüğünde binlerce işçi ve sosyalist, polisin gazlı, tazyikli sulu ve coplu saldırısına uğramıştır. Sendikalar ve sosyalistler 3 senenin zulmüne rağmen 2010 senesinde de "Taksim" ısrarlarını sürdürmüştür. Bütün bunları unutursak Erdoğan'ın söylemine hak verebiliriz.

"AKP bu 1 Mayıs'ı engelleyebilirdi, neden engelleyemedi" diye sorulabilir. Evet hükümet istese bu sene de Taksim'i yasaklayıp, binlerce işçiye zulmedebilirdi. Ancak anayasa tartışmalarıyla ilgili politik hesaplar buna izin vermemiştir. Uzun süredir yazılarımızda bahsettiğimiz "burjuvazinin politik iç savaşı" bu politik hesapların çatışma yeridir. Batıcı-laik burjuvazi ile İslamcı burjuvazi anayasa muharebelerinde, işçi sınıfını arkalarına almak istemektedir. Batıcı-laik kanadın ağırlıklı olduğu Danıştay'dan çıkan Tekel işçileri lehine karara karşı İslamcı sermayenin temsilcisi AKP, yeni hazırladığı anayasa paketinde işçilere (sözde) haklar vermiştir. 1 Mayıs 2010'un Taksim'e açılmasında da AKP'nin bu "yumuşak karnı" etkili olmuştur. Ancak tabii ki asıl faktör kurşuna, gaza, copa, suya karşı direnen binlerce işçi, emekçi ve devrimcinin kararlı mücadelesidir.

## Tekel mücadelesine ötanazi!



Ötanazi, bir hastayı acı çekmesin diye kasıtlı olarak öldürme fiili için kullanılan tıp kökenli bir sözcük. Türk-İş ve Tek Gıda-İş anlaşılabilir Tekel mücadelesine ötanazi uygulamaya karar verdiler. Ama bu ötanazi başka ötanazi. Kendileri acı çekmemek için mücadeleyi öldürüyorlar!

Tekel işçisi Nisan başında Ankara'ya gittiğinde Türk-İş böyle bir mücadele yokmuş gibi davrandı. İşçi kendi evi olan Türk-İş binasına gitmeye çalışıyor. Polis onu durdurmak için her türlü yöntemi kullanıyor. Ama ne Mustafa Kumlu, ne de başka bir Türk-İş yöneticisi ortalıkta görünmüyor. Herkesin bildiği gibi Kumlu zaten mücadele doruk noktasında iken bile ipe un serdi. Tekel işçisi yorulsun, mücadele azmi kırılсын ve hareket dağılın diye bekledi hep.

Konfederasyon yönetiminin bu taktiğini şimdi Tekel işçisinin sendikası olan Tek Gıda-İş yönetimi benimsemiş görünüyor. Bilindiği gibi, Nisan ayında Mustafa Türkel mücadele takvimini 3 Haziran'da Ankara'ya dönüp 3 gün kalmak, 4 Temmuz'da yeniden dönüp 4 gün kalmak, sonuç alınmazsa Ağustos'ta dönmemesine Ankara'ya gitmek olarak açıklamıştı. Şimdi bu takvimin daha ilk ayağında sendika yönetimi tökezlemeye başladı.

Bazı şehirlerde Tekel işçisine yapılan açıklamaya göre, eğer 26 Mayıs genel grevi başarılı geçerse, 3 Haziran'da Tekel işçisinin Ankara'ya gitmesine gerek kalmayacak! Yani, eğer yerel olarak söylenen doğru ise, Haziran başı eylemi iptal ediliyor!

Bunun neresinden tutmalı? Türk-İş yönetiminin 26 Mayıs konusunda hiçbir hazırlık yapmadığını sağır sultan bile duydu. Bu durumda 26 Mayıs başarılı olursa Ankara'ya gitmeye gerek yok ne demek? Böyle bir ihtimal var mı ki, işçiyi 3 Haziran'a moral olarak da dahil olmak üzere hazırlamak yerine, "durun bakalım" diyorsunuz?

Farz edelim 26 Mayıs başarılı oldu. 3 Haziran'a ihtiyaç nasıl ortadan kalkıyor? Hükümet 78 gün boyunca Türkiye'yi sallayan Sakarya eylemi karşısında

ancak göstermelik olarak geri adım attı; şimdi tek bir günlük genel grev karşısında derhal yelkenleri suya mı indirecek? Eğer genel grev başarılı geçerse, tam tersine, 3 Haziran'da Ankara'ya gitmek çok daha anlamlı olur, çünkü işçi hareketi hükümet karşısında mevzi kazanmış olacağından atmosfer işçiden yana olur.

Bir de 26 Mayıs'ın tamamen sönük geçtiğini düşünelim. "O zaman biz Ankara'ya gideriz" ne demek? İşçinin moralini bazı kentlerde sendikayı açmayacak kadar ileri giderek bozan, işçiyi umutsuzluğa sevk eden çizgi, şimdi işçiyi "biz buraya kendi gücümüzle geldik" demek yerine işi 26 Mayıs'ın gücüne havale edince, sonra da bu eylem başarısız geçince işçi iyice çökecektir.

Sakarya Komünü sırasında sınıf bilincine erişmiş işçilerin bütün arkadaşlarını 3 Haziran Ankara eyleminin her durumda yapılması için ikna etmesi gerekir. Ama bunun için sendika yönetimine güvenilemeyeceği açığa çıkmıştır. Gereken bir Taban İniyatifi'dir. Bütün Tekel işletmelerinden seçilecek en güvenilir işçilerden oluşacak bu inisiyatif, işçinin sesini sendika yönetimine duyurmalıdır.

Mahkeme kararı beklemek işi kadere bırakmaktır. İş kadere bırakılacaksa, işçiyi 78 gün perişen etmeye ne gerek vardı? Tekel mücadelesi tekrar ayağa kalkmalı, dosta düşmana ölmeye niyeti olmadığını kanıtlamalıdır.

## Sungur Savran

### Artçı partiler

1 Mayıs 2010, 2007'den bu yana yapılmakta olan bir tartışmayı sonuca bağlamıştır. Bu tartışma, Taksim mi, Türk-İş mi tartışmasıydı. Bazı sosyalist parti ve gruplar, adlarını da sayalım, EMEP, BDİP (eski adıyla İKP) ve ÜİD-DER, Taksim'in üst üste üç yıl boyunca 1 Mayıs meydanı haline getirilmesi mücadelesine, sosyalistlerin yerinin işçi sınıfının yanı sıra olması gerektiği gerekçesiyle karşı çıkıyorlardı. Dolayısıyla, en büyük işçi konfederasyonu olan Türk-İş'in yanından ayrılmamak gerekirdi. Bu, 2007'de ve 2009'da, bu partilerin ve grupların Taksim'e değil, Türk-İş'in başını çektiği Kadıköy mitingine katılması biçimine büründü. (2008 iyice alemdi, çünkü Türk-İş önce Taksim'i desteklemişti, ama 30 Nisan günü başkanı çekildi, sekreteri DİSK ve KESK ile kaldı. Yani ortadan çatladı. İlle Türk-İş'in yanında olmak gerekir diyenlerin ne yaptığı muamma.)

Üç yıl boyunca tartıştık. Şimdi, her zaman olduğu gibi, pratik bu tartışmayı çözdü. Olgulara bakalım.

Olgu bir: Yukarıda sözü edilen partilerin dışındaki sosyalistler, 2007-2009 yılları arasında bir miktar DİSK işçisi ve epeyce büyük bir miktar KESK kamu emekçisi (bunlar proleterdir) ile birlikte gaza, suya, copa direnerek Taksim'i kazanmak için mücadele verdi. Bu partiler ise bunu yapmadılar.

Olgu iki: 1 Mayıs 2009'da Türk-İş'in düzenlediği Kadıköy mitingi sefil bir mitingdi. Taksim'in gazlı, coplu ortamına gelenden daha az işçi katılmıştı. Atılan sloganlar arasında "Polise uzanan elle kırılın!" ve "Şehitler ölmez, vatan bölünmez!" ön plandaydı. Televizyona demeç veren işçiler "Biz Taksim'de olmalıydık" diyordu.

Olgu üç: 1 Mayıs 2010 Taksim'de, Evrensel gazetesinin manşetinde söylendiği gibi, "göremli" bir kitlesellikle kutlandı. Polis bile 150 bin rakamını verdi. Bazı tahminler 300, 400, 500 binden söz etti.

Olgu dört: EMEP, BDİP ve ÜİD-DER büyük bir memnuniyetle Taksim'de idi. Evrensel gazetesi bu eylemi göklere çıkardı.

Taksim'in kazanılmasının, yıllardır son derece zayıf olan İstanbul mitinglerine muazzam can kattığı ortada. Şimdi, bu parti ve örgütler için iki yol var: Ya meydanı üç yıl kahramanca direnerek kazananların haklı olduğunu teslim edecek ve özeleştireli verecekler. Ya da Tayyip Erdoğan ile birlikte, "kimse kopara kopara almadı, hükümet verdi" diyecekler. İkincisini yapacaklarını sanmayız!

Biz geçen 1 Mayıs sonrasında BirGün gazetesinde yazdığımız yazıda, bu partileri uvriyerizm, yani işçi kuyrukçuluğu ile suçlamıştık. Ya da işçi sınıfını politikleştirmeden peşinden gitmekle. EMEP adına yapılan açıklamada ise, "işçi sınıfı nerede ise orada olmalıyız" deniyordu. Bu uvriyerizmdir, yani işçi sınıfını politikleştirmeye çalışmadan peşine takılmaktır. İşçi sınıfı yarın Kürtlere saldırmaya başlasa, "bizim yerimiz işçi sınıfının yanındır" demeyeceğinizi biliyoruz. Ama daha da önemlisi şudur: DİSK ve KESK birlikte yüz binlerce proleter temsil ediyorlar. Taksim'e gidenleri, "sınıfı önemsememekle" suçlamak ne biçim bir demagoji?

Bilindiği gibi, Leninist parti işçi sınıfının mücadele ederek bilince kavuşmaya başlayan katmanlarını örgütlemeyi hedeflediği için öncü parti diye bilinir. 1 Mayıs Taksim mücadelesinden Türk-İş'in yanında durmak gerekçesiyle yan çizen ve başkalarının kazandığı meydandan çok memnuniyet duyan partiler ise tarihte yeni bir kategori olarak ortaya çıkıyor: artçı partiler.

Kadın cinayetleri:

## Bedenimiz bizim olmadıkça hepimiz tehlikedeyiz

Gazetelerin üçüncü sayfa haberleri, her gün kadın cinayeti haberleriyle dolup taşıyor. Türkiye’de -diğer nedenlerle işlenen kadın cinayetleri bir yana- kendilerini “seven” erkekler tarafından öldürülen kadın sayısı ortalaması günde üç. Belki de en sevdikleri, güvendikleri, aynı evi ve yatağı paylaştıkları, en azından kendilerini sevdiğini söyleyen insan tarafından öldürülmek kadınları bu kadar hazırlıksız yakalıyor. Kadınların katillerinden kaçmaları bu nedenle daha da zorlaşıyor. Ve başta devlet kurumları olmak üzere hiçbir güç onlara yardım etmiyor. Dizilerdeki “kendi ayakları üzerinde duran yalnız ve güçlü kadın” karakterlerinden rahatsız olan yetkili bakanlıklar, nedense kadınları erkek şiddetinden korumak için aynı hassasiyeti göstermiyor. Geçen günlerde Ardahan’da işlenen kadın cinayeti devletin bu konuya yaklaşımındaki ciddiyetsizliğin boyutlarını en çarpıcı biçimde ortaya koymuştu. Öğretmen Saadet Uslu, katilinden

aldığı sayısız tehditlerle ilgili defalarca şikâyetinde bulunmuş ve tayinini isteyerek Ardahan’a kadar kaçmış olmasına rağmen devlet onu korumadı. Üstüne üstlük cinayetten sonra teslim olan katili teslim alan kolluk görevlisine de “üstün hizmet plaketi” vererek adeta tüm kadınların onurunu ayaklar altına aldı. Yine dört beş yıl öncesine kadar ceza kanununda, cezadan kurtarıcı bir uygulama olarak yer alan, tecavüzcüyle evlendirilmenin yol açtığı bir cinayet de çok çarpıcıydı. Adana’da dört yıl önce kendisine tecavüz eden adamla evlendirilen Ebru Şahin yıllarca gördüğü şiddet karşısında boşanmak isteyince eşi tarafından öldürüldü. Erkek egemen şiddet biçimlerinin bu kadar iç içe yaşandığı bu dramın neresinden tutmak gerektiğine bile şaşıyor insan.

Günde üç kadın, “aşka karşılık vermemek”, “kıskanılmak”, “beyaz pantolon giymek”, “erkekliğe laf etmek” gibi bahane-



lerle öldürülüyor. Aslında “aşk”, “namus”, “töre”, “ihtiras”, adına ne denirse densin bu tür cinayetlere kurban gitmek için kadın olmak yetiyor. Eve hapsedilmek için, işyerinde ve yolda tacize uğramak için, evlilik içi işkenceye maruz kalmak için de kadın olmak yetiyor. Yüzlerce adamın tecavüzüne uğradıktan sonra davası zaman aşımına uğramak üzere olan N.Ç. veya bir şehrin sırtı olarak kalan tecavüz ve fuhuş mağdurları

olmak için de, çocuk yaşta da olsa, kadın olmak yetiyor. Çünkü kadına yönelik her türlü şiddeti de kadın cinayetlerini de yaratan, erkeklere tanınan, kadın bedeni üzerindeki söz ve mülkiyet hakkıdır. Bu anlayış değişmedikçe de hiçbir kadın güvende değildir. Yani en temel hakkımız olan yaşam hakkımız için bile haykırmanın gerekiyor: **Bedenimiz Bizimdir!**

## Soruşturma soruşturma “eğitmek”

Üniversiteye geldiğinizde ailelerin nasihatleri de arkanızdan gelir: “Aman oğlum/kızım olaylara karışma”, ardından barınma derdi, karın doyurma derdi derken “olaylara karışmaya” sıra gelmez. Diyelim bütün bu sorunları aştınız ve ülkede hüküm süren sömürü düzeninin iç yüzünü gördünüz, bir şeyler yapmak istiyorsunuz. Bu sefer karşınıza kapı gibi “Üniversite Disiplin Yönetmeliği” çıkar. Üzerinde “üretim tarihi: 12 Eylül 1980” yazan bu yönetmelik rektör ve dekanların elinde çok tehlikeli bir silaha dönüşebilmektedir.

Örneğin, Tekel işçilerine destek olmak için bildiri dağıtmak, afiş asmak, bu direnişi diğer arkadaşlarına duyurmak istedin: soruşturma.



Tekel işçilerini desteklediğin için faşistlerin saldırısına uğradın: soruşturma. Okul bahçesinde gitarla bağlamayla şarkılar söyledin: soruşturma. Öyle ki bu disiplin yönetmeliklerinde ıslık çalmak bile suç.

İstanbul’un çeşitli üniversitelerindeki öğrenciler iki yıldır bu yönetmeliğin cefasını çekiyorlar. Yukarıda saydığımız “suçlar” nedeniyle Yıldız Teknik, Marmara, İstanbul ve İTÜ’den onlarca öğrenci okullarına giremiyor. Yürütmenin mahkeme tarafından durdurulmasının hemen ardından başka bir soruşturma açarak öğrenci okula sokulmuyor. Yani üniversitenin ilgili birimleri bütün yasal “oyunları” kullanarak öğrencilerle uğraşiyor. Öğrencilerin talepleri için “bürokratik işlemler uzun sürer” diyenler, bu bürokratik işlemleri en kısa şekilde hallediyor. Örneğin,

Marmara Üniversitesi’nde faşist çetelerin saldırısına uğrayan öğrencilerden 6 kişi 6 ay uzaklaştırma ile cezalandırıldı. Saldırıcıyı gerçekleştiren faşistlerden ise sadece 3’ü uzaklaştırıldı ve onlar da 3 gün içinde okula geri döndüler. Devrimci öğrencilerin idari mahkemeye açtığı davalar ise hâlâ sonuçlanmadı.

Üniversite yönetimlerinin el birliği içinde öğrencilere karşı açtığı bu savaşa karşı İstanbul’da “Eğitim Hakkı İnişiyatifi” adı altında bir araya gelen öğrenciler bu durumu teşhir etmek için çeşitli etkinlikler yapıyor. Okullarına giremeyen bu öğrenciler her cumartesi Galatasaray Meydanı’nda bir akademisyenin katılımıyla “Sokak Dersleri” organize ediyor. Bildiriler dağıtıyor, afişler yapıyor. Bu inisiyatifin verdiği bilgiye göre 2009-2010 öğrenim döneminde sadece İstanbul’da 400’den fazla öğrenciye soruşturma açıldı. Bu soruşturmanın büyük bir kısmı ise harçları ve ulaşım zamlarını protesto etmekten dolayı açıldı. Bu soruşturmalar sonucunda ise öğrenciler 1 haftadan 2 yıla kadar uzaklaştırılma cezası aldı.

Bütün bu saldırıların amacı bellidir. 12 Eylül’den sonra oluşturulan politikadan korkan gençliğin kimyasının bozulmasını kesinlikle istemiyor egemenler. Sermayeleriyle kuşattıkları üniversiteleri, bu tür yöntemlerle “dikensiz gül bahçesi”ne çevirmeye çalışıyorlar. Ancak devrimci mücadele sürdükçe bu emellerine ulaşamayacaklar. Üniversiteleri sermayenin çifliklerine çeviremeyecekler.

## Kürt hareketi işçi sınıfının yanında!

1 Mayıs 2010, başka şeylerin yanı sıra, Barış ve Demokrasi Partisi’nin (BDP) ve genel olarak Kürt hareketinin uzun yıllar sonra yüzünü tekrar işçi sınıfına dönmesi bakımından önemli idi. İşçi eylemlerine ve 1 Mayıs’a son yıllarda ancak bazen, o zaman da neredeyse sembolik olarak katılan BDP bu kez büyük bir halk kitlesi ile meydanlardaydı. İstanbul’da BDP kortejini görenler, “Kürtler kendi başlarına bir miting yapabilecek çoklukta” duygusuna kapıldılar. Batı’nın başka kentlerinde durum aynı derecede çarpıcı olmasa bile, birçok yerde BDP kortejleri geçen yıla göre dikkat çekici bir büyüme göstermişti. İş bununla da sınırlı değildi. BDP kortejlerinde “sosyalizm” vurgusu da yeniden canlanmıştı. Birçok yerde taşınan bir pankart şöyle diyordu: “Sosyalizmde ısrar, insanda ısrar demektir...”

Bölge’de ise Batman bu 1 Mayıs’ta bir başka İstanbul rolünü üstlenecekti. Başta Diyarbakır olmak üzere birçok kentten gelen göstericiler, aynen Taksim gibi yıllardır gösterilere kapalı olan Batman Cumhuriyet Meydanı’nda merkezi olarak kutladılar 1 Mayıs’ı. Ayrıca Adıyaman, Ağrı, Bitlis, Elazığ ve Kars’ta da kutlandı 1 Mayıs.

BDP’nin yüzünü işçi sınıfına dönmesi, burjuvazinin birbiriyle kavgaya tutuşmuş iki cephesinden bağımsız, işçi sınıfını ve ezilenleri bir araya getirecek bir Üçüncü Cephe umudunu yeniden harlayan bir gelişmedir.



## Baykal olsa da olmasa da CHP'den hayır gelmez!

Deniz Baykal'ın özel hayatına ilişkin bir videonun internete dolaşma solumasıyla ortaya çıkan gelişmeler, yerleşik düzenin politik hayatının nasıl bir çirkef olduğunu yeniden ortaya koydu. Bir yanda sekreterini milletvekili yapmış bir parti başkanı, öte yanda onun politik hayatını bitirmek için özel hayatının en mahrem anlarını teşhir edenler. Al birini vur öbürüne!

Deniz Baykal meselesi bin bir ayrı açıdan tartışılıyor. Bizi ilgilendiren açığı işçi ve emekçi kitlelerin Deniz Baykal giderse ve yerini yeni biri alırsa, CHP karşısındaki tavrının ne olacağıdır.

Bu düzende politika bir meslektir. Düzen partilerinin liderlerinin amacı büyük halk kitlelerine hizmet etmek falan değildir. Düzenin hakim güçlerine, onların çıkarlarını en iyi kendilerinin savunacaklarını kanıtlayarak onların desteklerini almak, böylece iktidara tırmanmak ve mümkün olduğunca iktidarda kalmaktır. Elbette bu insanların bağlı olduğu fikirler vardır, onlar için mücadele ederler. Ama bu fikirler uğruna mücadele etmeleri, tam da bunların hakim güçlerin çıkarlarına en iyi hizmet edecek fikirler olduğuna inanmalarıdır.

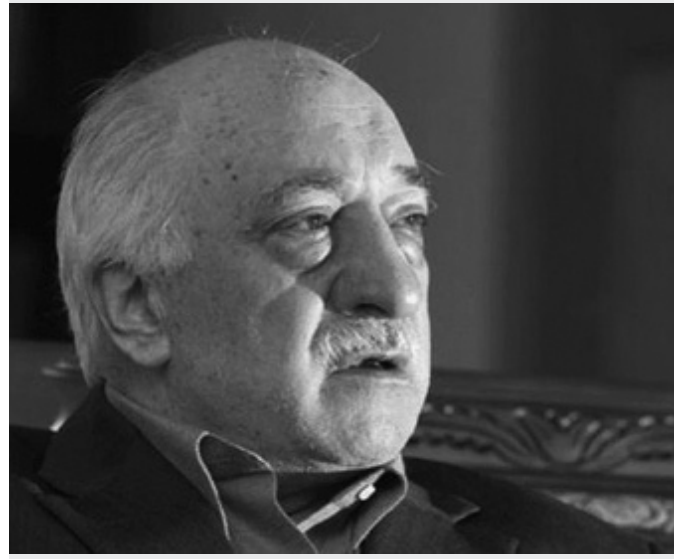
Peki bu düzenin hakim güçleri kimlerdir? Elbette patronlar, yani kapitalistler. Düzenin her partisi şu ya da bu yöntemle kapitalistlere (ve onların müttefiki olan emperyalizme) hizmet eder.

Şimdi Baykal gittiği takdirde yerine gelen birinin "iyi" biri olmasını ummak, "iyi" biri olduğuna kanaat getirdikten sonra da "Baykal gitti, CHP'yi destekleyelim" diye bu düzenin en sağlam kalesinin peşine düşmek, işçiler ve emekçiler için büyük bir yanlış olur. Kimileri "Gandi" falan diye sayıklıyorlar. Bunlara Hindistan'daki esas Gandi'nin eserine bakmalarını öneririz. Gandi'nin kurduğu kapitalist Hindistan, bağırda dünyanın en büyük eşitsizliklerini toplayan toplumlarından biridir. Büyük kentlerde yoksul halk sokaklarda uyur, yemek yer, banyo yapar. Karakollarda polis köylünün gözünü çıkarır! İnanmayan bilene sorsun! Ayrıca Hindistan'da hâlâ kast sistemi geçerlidir.

CHP ister Baykal'la, ister Baykal'sız, işçi sınıfının düşmanıdır. Bir patron partisidir. Batıcı-laik burjuvazinin İslamcı yeni yetme burjuvaziye karşı kalesidir. Başına kim geçerse geçsin, ondan işçiye, emekçiye yarar gelmez.



## Pensilvanya'dan gelen telefon



Baykal yaşanan skandalın ardından Fethullah Gülen cemaatinin suçlanmasına karşı Gülen'in ABD'de yaşadığı şehir olan Pensilvanya'dan aldığı telefonda bahsetti ve telefonun samimiyetine inandığını söyledi. Ardından Abdullah Gül'e de teşekkür eden Baykal tüm okları AKP hükümetine yöneltti. Belli ki Baykal bu olayda savunmanın yanında karşı ataklar da yaparak AKP'yi yıpratmaya çalışıyor. Fethullah Gülen'in Abdullah

Gül'e daha yakın olduğu ve bu ikilinin Başbakanla aralarında tam bir uyum olmadığı hatta çelişkiler olduğu biliniyor. Baykal kendince bu çelişkilere oynuyor.

Fethullah Gülen AKP'ye verdiği destekle biliniyor. Ancak bu Gülen cemaatinin AKP'li olduğu anlamına gelmiyor. Onun da kendince siyasi manevraları var. Gülen AKP'den önce Ecevit'in DSP'sini desteklemiş ve DSP'nin 1999 seçimlerinde iktidara gelmesinde rol oynamıştı. Bu destekle Gülen cemaati sadece AKP döneminde değil ondan önce de devlette yoğun bir kadrolaşma gerçekleştirmişti. İşçi ve emekçiler Gülen ve benzeri cemaatlerin gerçek yüzünü görmelidirler. Gülen sadece "Hoca" sıfatı taşıyan bir din adamı değildir. Gülen cemaatine yakın olan TUSKON adlı sermaye grubu 10 binden fazla irili ufaklı şirketi birleştiren dev bir burjuva örgütüdür. Gülen'in ABD emperyalizmine desteği, Siyonist İsrail'e karşı yumuşak yaklaşımı bilinmektedir.

Parayla, sermayeyle ve emperyalizmle bu kadar içli dışlı bir cemaatin politikada esnek olması şaşırtıcı değildir. Aynı şekilde laiklik ve cumhuriyetçilik propagandasının arkasında paranın, sermayenin ve Batı emperyalizmine bağlılığın timsali olan CHP liderinin de (daha önce DSP'nin yaptığı gibi) Gülen'e yaklaşması kimseyi şaşırtmamalıdır. İşçi sınıfının, kiblesi para, sermaye ve emperyalizm olanlarla işi yoktur. Tek alternatif işçi ve emekçilerin kendi çıkarlarını birlik içinde savundukları bağımsız bir üçüncü cephenin inşa edilmesidir.



## Bilgi sokakta!

### Ahmet Öncü

Şubat ayından bu yana "Laureate International Universities" şirketi tarafından satın alınmış olan Bilgi Üniversitesi'nde anayasal haklarını kullanarak DİSK'e bağlı Sosyal-İş'te örgütlenen çalışanlarla üniversite yönetim arasında bir gerginlik sürüyor. Geçtiğimiz hafta bu sürecin yeni bir kritik evresine gelindi. 4 Mayıs Salı günü Bilgi Üniversitesi yönetimi Sosyal-İş üyelerinden Kadir Karabulak, Bülent Karaçeperve, Rıza Karaçeper'in işlerine son verdi. Yönetim, ahşap atölyesinin "düşük karlılığının" bu kararın alınmasının belirleyici nedeni olduğunu ileri sürdü. Yani söz konusu üç emekçi sendikacı oldukları, sendikalaşma girişiminde aktif rol oynadıkları için işten çıkarılmamışlardı. Bilgi Üniversitesi yönetimi sendikalaşmanın karşısında değildi ve olamazdı.

Bu tür yetersiz açıklamalar karşısında başta işten atılan üç emekçi olmak üzere Sosyal-İş üyesi Bilgililerin tümü, büyük bir dayanışma örneği göstererek, tek bir ağızdan yönetimi samimi bulmadıklarını kamuoyuna yaptıkları eylemlerle duyurdular. Onlara göre, yönetim uzunca bir zamandır sendikalaşma girişimini engelleyebilmek için bir dizi klasik işveren taktiğine başvuruyordu, örneğin, işten çıkarılanlardan Kadir Karabulak sendikal örgütlenmenin liderlerinden birisi olarak öne çıkmaya başlayınca, önce teknik personel direktörlüğü görevinden alınıp, ahşap

atölyesine atandı. Böylelikle Kadir Karabulak'ın hareket alanı daraltılmış ve dolayısıyla örgütlenme sürecine katkısı azaltılmış oldu. Daha sonra Kadir Karabulak, kendisi gibi sendikalaşma sürecinin önemli eylemcilerinden Bülent Karaçeper ve Rıza Karaçeper ile birlikte inanılması zor bir nedenle işten atıldı.

İşte bu bardağı taşıran son damla oldu. Bilgi çalışanları 5 Mayıs'ta Santralistanbul'da bir oturma eylemi düzenlediler. Aralarından seçtikleri dört öğretim üyesini Rektöre temsilci olarak gönderip, işten çıkarılan arkadaşlarının bir an evvel işe geri alınmalarını talep ettiler. 8 Mayıs'ta ise Bilgi "sokaktaydı" ve üç bine yakın kişi bu eyleme destek vermek için onların yanına, Taksim'e, gelmişti. Coşku dolu bir havada geçen bu kitlesel "sokak" eyleminde atılan sloganlardan Bilgili emekçilerin yalnız olmadıkları görülmüyordu. "Şirket değil, üniversite", "Sermaye elini üniversiteden çek", "Yaşasın sınıf dayanışması", "İşte Bilgi, işte sendika", "İnadına sendika, inadına DİSK", "İşten atılanlar geri alınsın" ve daha pek çok benzeri sloganla caddeden geçenlerin ve binalardan bakanların alkışları eşlik ediyordu. Bilgili emekçiler, Tekel işçileri gibi, toplumun sempatisini kazanmayı başarıyor, sendikal mücadeleye yönelerek hak arayanların geniş tabanlı bir toplumsal desteği harekete geçirebileceklerini bir kere daha kanıtıyorlardı. Belki de

görkemli 1 Mayıs'ın ardından gelen bu canlı 8 Mayıs eylemi yeni bir "emek baharının" ilk işaretiydi. Bu anlamda da 26 Mayıs Genel Grevi için umutları bir hayli yükseltti.

Üniversite yönetimi işten atılanların işe geri alınmasıyla ilgili talep hakkındaki kararını bu Çarşamba gününe kadar açıklayacağını duyurmuştu. Bu satırları yazdığımız sırada daha henüz işten atılan emekçiler işlerine geri dönmemişlerdi. Umut ediyoruz ki insan haklarına, ama daha da önemlisi, çalışma yaşamında örgütlenme hakkına saygılı olduğunu Birleşmiş Milletler'in "Global Compact" programını imzalayarak desteklediğini internet sitesinden duyuran Bilgi Üniversitesi yönetimi işten attığı emekçileri geri alır. Santralistanbul'daki çadırları önünde oturma eylemlerini sürdüren işten atılan direnişçilerden Bülent Karaçeper'in dediği gibi, unutulmamalıdır ki aksi yönde bir karar alınsa dahi yani Bilgi'den sendika üyesi oldukları için işten çıkarılanlar olsa dahi. Bilgi 'ye sendika artık gitmiş durumdadır. Ve Bilgi artık sokaktadır. Darısı bütün sendikası üniversitelerin ve işyerlerinin başına diyelim ve ekleyelim: Kadir, Bülent ve Rıza ve direnen bütün Bilgi emekçileri yalnız değildir. Yolları açık olsun.

(Bu yazı 11 Mayıs 2010 tarihinde Birgün Gazetesi'nde yayımlanmıştır.)

# Yunanistan iflas etti, sıra Avrupa'da!

Yunanistan'da yaşanan genel grev ve gösteriler, sıradan olaylar değil. Komşumuz, kapitalistlerle işçi sınıfını karşı karşıya getiren son derecede sarsıntılı bir döneme girmiş bulunuyor. Ama mesele Yunanistan ile de sınırlı değil, bütün Avrupa'yı, hatta dünya sistemini tehdit ediyor.

Bilindiği gibi, Yunanistan'ın devlet borcu başa çıkılmaz hale geldiği için aylardır iflası söz konusu. Ama Yunanistan avroya dayalı Avrupa Para Birliği içinde olduğu için kaderi Avrupa Birliği'nin bu parayı benimsemiş on altı ülkesinin tamamını ilgilendiriyor. Yunanistan iflas ederse avro da birlikte batabilir. Ya da avrodan ayrılıp eski ulusal parası drahmiye dönerse, dolara alternatif bir para olarak planlanan avro ölümcül bir para alır.

İşte bu yüzden, aylardır süren krizden sonra Avrupa Birliği, Avrupa Merkez Bankası ve İMF, 2 Mayıs Pazar günü Yunanistan'ı "kurtarmaya" karar verdiler. Üç yıl içinde bu ülkeye akıtacakları para 12 Milyon nüfuslu bir ülke için dudak ısırtıyor: 110 milyar avro ya da daha alışıktığımız para birimiyle 150 milyar dolar!

Şimdi Yunanistan resmen "kurtarıldı", iflasına izin verilmedi, ama gerçekte iflas etmiş durumda. Bunun kanıtı, 150 milyar dolara rağmen, piyasaların durulmaması. Yunanistan'ın ödemek zorunda olduğu faiz her geçen gün artarak borcunu ödeyemeyeceği bir düzeye ulaşıyor.

AB-İMF-Avrupa Merkez Bankası üçlüsünün "kurtardığı",

sadece Yunanistan değil, aynı zamanda Yunanistan'dan alacaklı olan Avrupa bankaları. Kurtarma paketi işe yaramazsa, ülkenin iflasını birtakım Alman ve Fransız bankalarının iflası izleyebilir.



Ayrıca, Portekiz ve İspanya da zorlanmaya başladı. Yani kriz bulaşıcı olma özelliği gösteriyor. Eğer İspanya borçlarını ödeyemez hale gelirse, avro ve AB ekonomisi çöker, çünkü İspanya Yunanistan'dan farklı olarak büyük bir ülke, devletin 1,4 trilyon avro borcu var. Bu yetmiyor, İtalya ve İrlanda da sarsıntıya aday olarak sırasını bekliyor.

Bütün bunlar, düzen basınının söylediği gibi, Yunan hal-

kının aşırı şişkin devlet sektörü sayesinde parazit gibi yaşamasından ya da Akdenizlilerin keyfine düşkün olmasından değil elbette. Kuzey Kutbu'na yakın buz gibi İzlanda, 2008'de büyük kriz başlar başlamaz iflas etmişti. Sırada olan ülkelere İrlanda ise kriz gelene kadar "Avrupa'nın aslanı kaplanı" diye yere göğe konulamıyordu.

Olan biten her şey, kapitalizmin tarihinde yaşanmakta olan üçüncü büyük krizin yeni bir merhalesi. 2008 sonbaharında dünya finans sistemi bütünüyle çökmenin eşiğine geldiğinde, sistemi banka kurtarmaları ve devlet harcamaları ayakta tuttu. Ama bunun anlamı, büyük bütçe açıkları ve devlet borçlarının şişmesi yüzünden krizin yer değiştirmesinden başka bir şey değildi. Daha önce bankalar ve özel şirketler iflasın eşiğinde iken, şimdi devletler iflas topunun ağzında.

Yani sorun Avrupa ile de sınırlı değildir. Dünya kapitalizmi yeniden uçurumun eşiğindedir. Bugün Yunanistan'da yeni bir dönem açılmıştır. En az üç yıl sürecek bir krizde, devlet ve kapitalistler Yunan işçi sınıfına ve emekçilere saldırmaya başladı. Tarihte az görülür

bir şey olmuştur: Ekonomik bakımdan en zayıf ülke, aynı zamanda politik bakımdan ekonomik kriz döneminde en büyük isyama yaşamış ülkedir! Bu patlayıcı bir gerilim yaratıyor.

Krizin mantığı, yarın bu gerilimin bütün ülkelere ortaya çıkabileceğini gösteriyor. Demek ki, Yunan işçi, emekçi ve gençlerinin mücadelesi bizim de mücadelemizdir!

## "SİZİN ÇALDIKLARINIZI BİZ ÖDEMEYECEĞİZ!"

Yunan emekçiler, hükümetin ülke ekonomisini İMF ve AB programlarının eline bırakacağını duyurmasının ardından art arda kitlesel eylemler gerçekleştirdiler. İlk eylemler bu kararların açıklanmasıyla kendiliğinden gelişti ve emekçi mahallerinden Avrupa Birliği'ne ait temsilciliklere doğru yürüyüşe geçen binlerce emekçiye ve genç polis azgınca saldırdı. 27 Nisan'da ise ADEDY (Kamu Emekçileri Ulusal Federasyonu) ve bir dizi mücadeleci sendikaların çağrısıyla Atina ve birçok başka şehirde kitlesel gösteriler düzenlendi.

İşçilerin uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta, Atina'nın beş ayrı noktasında on binlerce insan sokakları doldururken, Yunanistan'ın diğer şehirlerinde de alanlar emekçilerin oluyordu. Atina'daki kutlamaların sona ermesiyle kitlelerin parlamentoya yönelmesi üzerine polis yeniden gazlarını ve coplarını devreye soktu. Ancak polis şiddeti Yunan emekçileri yıldırmadı, Papandreu tarafından yeni işçi düşmanı paketin açıklandığı gün olan 2 Mayıs'ta da binlerce emekçi, mahallelerinden Atina'nın meydanlarına aktı.

Öğretmenlerin sosyal haklarını elinden almayı hedefleyen yeni eğitim "reformu" yasa taslağı İMF'nin sosyal yıkım ruhuyla parlamentoda görüşülürken öğretmenler üç günlük greve çıktı. 3 Mayıs akşamı grevdeki öğretmenler devlet televizyonunu işgal ederek, buradan taleplerini haykırdı ve Yunan emekçi halkını 5 Mayıs'taki genel

greve katılmaya çağırdı.

Ve genel grev günü olan 5 Mayıs'ta Atina sokaklarına dökülen 300 bin kişi (Yunanistan'ın nüfusu yaklaşık 12 milyondur), başkentin tanık olduğu en büyük gösterilerden birini gerçekleştirdi. Ayrıca başta Selanik olmak üzere diğer birçok şehirde de son yılların en kitlesel eylemleri gerçekleştiriliyordu. Bunun nedeni krizin bedelini emekçilere ödetmek isteyen hükümet politikalarına karşı Yunan işçi sınıfının ördüğü güçlü cepheydi. Bu cepheyi sağlamlaştıran mücadele ruhuydu. Öyle ki bu ruh parçalara bölünmüş işçi hareketini birlikte hareket etmeye zorluyordu. Hükümetteki PASOK'un kontrolündeki GSEE sendikası dahi genel greve kitlesel bir şekilde katıldı. Yunan işçi sınıfının direnişi hiçbir sendika bürokratinin işçileri kaçıracağı bir mücadele hattı örmüştü. Bu ruhla örgütlenen 5 Mayıs genel grevi ülkede tam anlamıyla hayatı durdurdu. Uçaklar kalkmadı, trenler çalışmadı, gazeteler çıkmadı, televizyonlar banttan yayın yaptı. Eylemler boyunca emekçiler "Hırslızlar!", "Sizin çaldıklarınızı biz ödemeyeceğiz!" sloganlarını haykırarak burjuvaları teşhir etti.

DİP Girişimi'nin üyesi olduğu Dördüncü Enternasyonal'in Yeni-den Kuruluşu Koordinasyonu'nun

(DEYK) Yunanistan seksiyonu EEK (Devrimci İşçi Partisi) bütün bu sürece aktif olarak katılmış, eylemlerde polis şiddetinin hedefi olmuştur. Solun bazı kesimleri (SYRIZA ve Maoist KOE) "dış borcun yeniden gözden geçirilmesi"nden bahsederken, bazıları da bu sorunu "sosyalizmde çözülecek bir sorun" olarak geleceğe havale etmektedir (Yunanistan Komünist Partisi). Bunların karşısında EEK ise işçi-

leri, uluslararası tefecilere olan borcun iptal edilmesi, tüm bankaların kamulaştırılması ve tüm sosyal ilişkilerin işçi iktidarı altında yeni, sosyalist temellerde yeniden örgütlenmesi için harekete geçmeye çağırmaktadır. DEYK'in bütün seksiyonları gibi EEK de "Krizin faturası patronlara!" demektedir ve Yunanistan'da kitle mücadelesi bu doğrultuya, her geçen gün daha fazla yaklaşma eğilimindedir.

